

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość IV > Dynamiczna i pozytywna grupa podwórkowa, blokowa

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Człowiek funkcjonuje w dwóch wymiarach: osobistym i społecznym. Podstawą relacji z innymi jest życzliwość. Każdy jest częścią społeczności, w której żyje. We wspólnocie odkrywa się wartość przebywania z innymi ludźmi. Jedną z relacji jest relacja z kolegami i koleżankami na podwórku. Środowisko rówieśnicze pełni ważną funkcję wychowawczą. Podstawą relacji z innymi ludźmi jest życzliwość – drugi człowiek ma taką samą wartość jak ja. Dzieci i młodzież spędzają wiele czasu w szkole. Młodszy uczniowie, którzy czas po zakończonych zajęciach dydaktycznych spędzają na świetlicy, przebywają w szkole nawet po 10 godzin dziennie. Tam budują relacje z rówieśnikami. Uczniowie, którzy wcześniej kończą zajęcia, mają jeszcze czas na budowanie relacji z grupą blokową, czy podwórkową. Do spotkań dochodzi na skwerach, parkach, boiskach. Ważne, aby młodzi ludzie mieli miejsce, w którym mogliby gromadzić się także zimą, dlatego warto udostępniać części wspólne w budynkach wielorodzinnych, np. strychy, suszarnie.

Należy uczyć dzieci, że wszystkie dzieci z najbliższej okolicy są potencjalnymi znajomymi i należy się im szacunek, nie można nikogo wykluczać ze swojego grona. Ważną rolę w takiej relacji odgrywają dorośli, ponieważ powinni oni niejako stać na straży poprawności tych relacji. Po to, aby nie doszło do braku jakiegokolwiek kontroli nad grupą. Nauczyciele razem z rodzicami podejmują zadania wychowawcze. Integracja wspólnot lokatorskich jest możliwa dzięki inicjatywom wychodzącym nie tylko od młodocianych, ale także od rodziców. Wspólne działania wpływają na pozytywny charakter grupy blokowej czy podwórkowej. Dorośli są odpowiedzialni za własne środowisko społeczne i tę wiedzę powinni wpajać swoim dzieciom. To, czy uczą dzieci postawy życzliwości wobec innych ludzi i środowisk, będzie rzutowało na dorosłe życie ich dzieci. Bo wspólnotowość nie wiąże się tylko z najbliższą okolicą czy szkołą, ale z późniejszym środowiskiem pracy, czy wspólnotą europejską.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. A.A. Milne, *Kubuś Puchatek. Chatka Puchatka*, Nasza Księgarnia, Warszawa 2018, s. 202.

Wstęp

20^{lat} Mazowsze

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość IV > Dynamiczna i pozytywna grupa podwórkowa, blokowa

Któż z nas nie zna mieszkańców Stumilowego Lasu? Krzyś, Kubuś Puchatek, Prosiaczek, Królik, Kłapouchy, Sowa Przemądrzała, Mama Kangurzyca i Maleństwo mają różne usposobienia i różnie się zachowują, jednak każde z nich można porównać do określonego ludzkiego charakteru.

Wniosek z lektury jest taki, że chociaż bohaterowie różnią się od siebie, to mogą nawiązać wspaniałe przyjaźnie. Każdy jest inny, ale warto rozmawiać i dogadywać się, wypracować kompromis, bo on wszystkim wychodzi na dobre.

Cytat

„A jeśli pewnego dnia będę musiał odejść? – spytał Krzyś, ściskając Misiową łapkę. – Co wtedy? – Nic wielkiego – zapewnił go Puchatek – Posiedzę tu sobie i na Ciebie poczekam. Kiedy się kogoś kocha, to ten drugi ktoś nigdy nie znika (...)”.

Podsumowanie

Kubuś Puchatek to opowieść m.in. o przyjaźni. Każdy ma jakieś wady, np. Prosiaczek jest bardzo bojaźliwy, ale jest też bardzo życzliwy dla wszystkich. Kłapouchy ciągle narzeka, ale chętnie pomaga innym. Ludzie, których spotykamy na co dzień, nie są tacy sami jak my. Każdy z nas ma jakieś wady i ograniczenia, ale nie można nikogo potępiać, tylko trzeba przyjrzeć mu się uważnej i dostrzec jego dobre strony. Takie bliższe poznanie może zaowocować wspaniałą przyjaźnią na całe życie. Każdego trzeba akceptować, takim jakim jest.